

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.253/2011/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év június hó 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 27.B.182/2011/12. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A magánokirat-hamisítás vétségében a bűnösség megállapítását mellőzi.

A börtönbüntetés tartamát 10 (tíz) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 3.810.- (háromezer-nyolcszáztíz) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2011. június 28. napján kihirdetett 27.B.182/2011/12. számú ítéletével a vádlottat emberölés büntette (Btk.166.§.(1) bekezdés), 5 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§.(1) bekezdés b/ pont), 2 rb. közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§.(1) bekezdés c/ pont) és magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt - halmazati büntetésül 12 év börtönre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 1.B.XV.1296/2006/23. számú ítéletével kiszabott 8 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről is, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség megfizetéséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.718/2011/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el. Az ügyben a vádlott beismerésén nyugvó, megalapozott tényállást állapított meg, amit fellebbezési támadás nem ért, így az a felülbírálat során is irányadó.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekményeit is törvényesen minősítette.

A hiánytalanul számbavett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő-és mellékbüntetést törvényesnek tartotta, annak lényeges enyhítését nem látta indokoltnak.

A járulékos kérdésekben hozott döntéseket ugyancsak törvényesnek tartotta.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta, bejelentve, hogy azon nem kíván részt venni.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezését fenntartotta.

Elsődlegesen indítványozta, hogy a másodfokú bíróság fontolja meg az élet elleni cselekmény eltérő minősítését, halált okozó testi sértés büntettként, mert az elsőfokú bíróság - álláspontja szerint - nem megfelelő következtetést vont le a vádlott szándékát illetően.

Hangsúlyozta, hogy a vádlott szándéka nem a sértett megölésére irányult.

Kétségtelen, hogy a vádlott eszközt használt a cselekmény elkövetéséhez, de a sértett halálát a fennálló betegsége okozta.

Utalt a boncjegyzőkönyv megállapításaira, mely rögzítette a súlyosan elmeszesedett fő eret. Ez pedig a vádlott számára kedvezőbb elbírálást, enyhébb minősítést és a büntetés jelentős enyhítését tenné lehetővé.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztaná a fenti érvelést, a vádlott beismerő vallomására figyelemmel lehetőséget látott a büntetés jelentős enyhítésére.

A vádlott a felszólalásában szintén fenntartotta a fellebbezését, és azt hangoztatta, hogy nem akarta megölni a sértettet, és hogy nem volt ittas a cselekmény elkövetésekor, hiszen nem is lett volna pénze italra. Véleménye szerint, ha valakit ölési szándék vezet, akkor nem 8-9 szemtanú előtt hajtja végre a cselekményt.

A vádlott az utolsó szó jogán nem tett nyilatkozatot.

A fellebbezések részben alaposak.

A vádlott és védője enyhítésre irányuló fellebbezése folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, az azt megelőző eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A vád tárgyává tett bűncselekmények elbíráláshoz szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta. Azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az így megállapított tényállás túlnyomó részében megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, de az iratok tartalma alapján az alábbi pontosításokra szorul a Be. 352. §.(1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel:

- Az ítélet 3. oldal 2. bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlott a sértett jobboldali arcfelét ütötte meg (7. oldal 3. bekezdésében helyesen idézett orvosszakértői vélemény).

- Az ítélet 4. oldal első sorát - „a halálos eredmény bekövetkezését elősegíthette” - az igazságügyi orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata alapján kirekeszti a tényállásból.

Az így kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott, következésképpen az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének. Ennek során számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket miért nem tartotta elfogadhatónak.

A vádlott valamennyi bűncselekmény elkövetését beismerte, feltáró jellegű vallomást tett.

A sértett bántalmazásával kapcsolatos vádlotti vallomást alátámasztotta a tanú1 nyilatkozata és az igazságügyi orvosszakértői vélemény is.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlotti nyilatkozat kisebb ellentmondásaival szemben (a sértett testhelyzete, lábra mért ütés) az objektív, természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapítását fogadta el a tényállás alapjául.

Az igazságügyi orvosszakértő nyilatkozatában kiemelte, hogy a halál a sértett természetes okú megbetegedésétől függetlenül elkerülhetetlenül bekövetkezett volna. A vádlott által kifejtett erő az eszközzel együtt értékelve a feltárt megbetegedés nélkül is alkalmas volt a halál előidézésére, a főér repedésének okozására.

A szakértő ezen nyilatkozatán alapult a tényállás pontosítása is.

A vádlott ittas állapotát a tanú2 és a tanú1 vallomásai alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság.

A vádlott ezt vitató állítása az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, ami megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem lehetett eredményes.

A közbizalom elleni bűncselekményekkel kapcsolatos vádlotti beismerő vallomást az okirati bizonyítékok, az írásszakértői vélemény és a rendőri jelentés erősítették meg.

A megalapozottan megállapított tényállásból okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és az élet elleni cselekményt is helyesen minősítette.

A Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében foglalt alanyi és tárgyi tényezők elemzése alapján - különösen az elkövetés eszközére, a használata módjára, a bántalmazás irányultságára, a kifejtett erőre, a sérülések anatómiai elhelyezkedésére tekintettel - törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott szándéka eshetőlegesen a sértett életének kioltására irányult.

A védelem által hivatkozott enyhébb minősítés azért nem állapítható meg, mert az első nagyerejű ütéstől a földre került, fekvő, védekezésre képtelen sértettet a vádlott még tovább bántalmazta, és közepes-nagyerejű ütések mértek a mellkasára. Szándéka ekkor már nemcsak testi sértés okozására irányult.

A közbizalom elleni bűncselekménnyel kapcsolatos bűnösség megállapítás helyesbítésre szorul, mert az nem felel meg teljes egészében a hatályos törvényi rendelkezéseknek.

Abban az esetben ugyanis, ha az elkövető az intellektuális közokirat-hamisítást úgy valósítja meg, hogy a hatóságot valamely hamis magánokirat felhasználásával téveszti meg, csupán az intellektuális közokirat-hamisítás megállapításának van helye; az ehhez szükségszerűen megvalósuló magánokirat-hamisítás bűnhalmazatban történő megállapítására nem kerülhet sor (BH.1996/290.).

Ezt az álláspontot az 5/2000. Büntető jogegységi határozat változatlanul helytálló bírói gyakorlatnak minősítette.

Tehát a vádlott, amikor a születési anyakönyvi kivonat megszerzéséhez, mellyel később személyi igazolványt és lakcímkártyát igényelt, a testvére adatait tartalmazó magánokiratot felhasználta, nem valósította meg egyben a magánokirat-hamisítás

vétségét is, hanem magatartását egységesen a Btk.275.§.(1) bekezdés c/ pontjába ütköző közokirat-hamisításként kell értékelni.

Az elsőfokú bíróság részben hiányosan, részben pontatlanul sorolta fel a büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket, ezért azok kiegészítésre szorultak.

Mellőzi a súlyosító körülmények közül - konkrét statisztikai adatok hiányában - a közbizalom elleni bűncselekmények elszaporodottságára utalást.

További súlyosító körülmény az ittas állapotban elkövetés, további enyhítő körülmény pedig az élet elleni cselekménynél az eshetőleges szándék.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés a másodfokú bíróság álláspontja szerint eltúlzottan súlyos.

A vádlott feltáró jellegű beismerő vallomást tett, élet elleni cselekményét eshetőleges szándékkal követte el, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint lehetőség van a középérték alatti, lényegesen enyhébb büntetés kiszabására is.

Az így csökkentett tartamú szabadságvesztés, és az ezzel arányos, változatlanul hagyott közügyektől eltiltás mellékbüntetés szükséges, de egyben elegendő is ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés áll arányban a vádlott által elkövetett cselekmények tárgyi súlyával és társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy helytelenül hívta fel az elsőfokú bíróság a közügyektől eltiltásra vonatkozó törvényhelyeket, mert a 2009. évi LXXX. törvény 19.§-ával és a 20.§-ával módosított Btk. szerint a közügyektől eltiltást a Btk.62-63.§-i szabályozzák.

Elmulasztott az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában utalni a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségére, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta az alábbiak szerint:

A vádlott a Btk.47.§.(2) bekezdés II. fordulata értelmében a büntetése legalább háromnegyed részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Törvényesen került sor a vádlottal szemben korábban kiszabott végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére, mivel a vádlottat a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte a bíróság.

Az egyéb járulékos kérdésekben - az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelekről, illetve a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezések - hozott döntéseket a másodfokú bíróság is törvényesnek találta.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év június hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 27.B.182/2011/12. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.253/2011/8. számú ítéletében írt változtatással 2012. év június hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év június hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea
tisztviselő